

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8524200780
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8524200780.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Košča, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX C. XX, zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, IČO: 50424777, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 704,36 eur s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 4Csp/14/2024-135 zo dňa 25.3.2025, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výrokov I., II., IV. a VII.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie takto rozhodol: „I. U r č u j e, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013 je bezúročný a bez poplatkov. II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 704,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,65 % ročne zo sumy 704,36 eur od 2.10.2024 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu z a m i e t a. IV. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013, jej článku 7, v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 sa so zmluvnými dojednaniami zoznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať“, j e n e p r i j a t e ľ n o u. V. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013, jej článku 8. s názvom Dohoda o poskytnutí služby, bode 8.1., v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako "úver/revolving") a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 367,49 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 167,04 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“, j e n e p r i j a t e ľ n o u. VI. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2013, jej článku 8. s názvom Dohoda o poskytnutí služby, bode 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto

Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlužník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlužníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlužníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlužníkovi podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlužníkovi. Veriteľ a Dlužník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlužníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlužníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlužníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy“, j e n e p r i j a t e ľ n o u. VII. Žalobcoví p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vychádzal zo zistenia, že na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 27.5.2013, schválenej žalovaným dňa 29.5.2013, došlo k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v ktorej bode 5. boli uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok/deň v mesiaci) 48/30, mesačná splátka (vrátane úrokov) 77,05 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.698,40 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN za úver 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.849,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 64,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 % a účel čerpania úveru - kúpa/oprava auta. Následne, v bode 6. Zmluvy s názvom údaje o schválenom revolvingovom úvere je uvedená poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok/deň v mesiaci) 48/30, mesačná splátka (vrátane úrokov) 77,05 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.698,40 eur, RPMN za úver 69,69 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.849,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5 %. V listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, je o. i. označený aj dátum splatnosti prvej splátky úveru - 30.6.2013 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru - 30.5.2017. Z predloženého Prehlásenia vyplynulo, že žalobca bol dňa 1.7.2022 po posúdení obsahu Zmluvy Združením na ochranu občana spotrebiteľa informovaný, že úver z nej je pravdepodobne bezúročný a bez poplatkov, obsahujúc neprijateľné zmluvné podmienky.

3. Nakoľko pri uzatváraní zmluvy vystupovala na jednej strane fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na druhej strane osoba pri uzatváraní a plnení zmluvy konajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, súd nemohol dospieť k inému záveru než tomu, že ide o vzťah dodávateľ - spotrebiteľ, zvýraznený tým, že dodávateľ koncipoval zmluvu, pričom spotrebiteľ jej obsah nemohol objektívne ovplyvniť, teda mal možnosť s jej obsahom iba súhlasiť, resp. ju neuzavrieť. Závazkovo - právne vzťahy so slabšou stranou pritom podliehajú ich špecifickému prieskumu súdom, preto bolo potrebné vzhľadom na dôvody uvádzané žalovaným, a to či existuje neodstrániteľná prekážka brániaca príslušnému všeobecnému súdu o žalobných návrhoch žalobcu meritórne rozhodnúť. Súd preto zaobstaral rozhodcovskú zmluvu. Prekážka veci už právoplatne rozhodnutej, tzv. res iudicata, predstavuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, za prítomnosti ktorého nemožno o nároku ďalej konať a rozhodnúť, naopak konanie musí byť zastavené. Za vec res iudicata sa pritom považuje iba stav, ak bolo v inom konaní (pred akýmkoľvek súdom) rozhodnuté o totožnom predmete konania medzi totožnými stranami sporu, pritom nie je rozhodujúce v akom procesnom postavení vystupovali. V prejednávanej veci bolo namietané, že o totožnom predmete konania bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., zo dňa 30.5.2017, právoplatným dňa 13.9.2017 pod sp. zn. 149/09/16, na podklade ktorého je už vedené aj exekučné konanie. Rozhodcovský rozsudok má v slovenskom právnom poriadku v zásade rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, ako to vyplýva aj z vcelku ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky. Jeho postavenie v právnom poriadku celkom jasne deklaruje jednak osobitný zákon, ako aj dlhodobá formulácia ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktoré nevylučuje riešenie spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní. Na tomto mieste je však potrebné poznamenať, že rozhodcovský rozsudok nadobudne nemenné účinky vytvárajúce tiež prekážku už rozhodnutej veci (nielen v exekučnom konaní, ale aj v každom civilnom konaní) iba v prípade, že rozhodcovské konanie je vedené na podklade platnej rozhodcovskej doložky, resp. rozhodcovskej zmluvy, teda ak je založená jeho právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Posúdenie (ne)platnosti rozhodcovskej zmluvy má zásadný vplyv pre posúdenie žalobných nárokov. Žalobca a žalovaný uzatvorili toho istého dňa, teda 29.5.2013 okrem zmluvy, ktorej prieskumu sa žalobca domáha najmä vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na jej základe, aj rozhodcovskú zmluvu, ku dňu uzatvorenia ktorej sa pre ňu vyžadovala buď forma osobitnej zmluvy alebo doložky v rámci pôvodne uzatváranej zmluvy, avšak bezvýnimočne písomná. Zákon o rozhodcovskom konaní explicitne neuvádzal žiadne iné formálne či obsahové náležitosti v porovnaní s úpravou obsiahnutou v neskoršom zákone o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Aj napriek tejto skutočnosti, a to odhliadnuc od toho, aké náležitosti formuluje pre rozhodcovskú zmluvu zákonná úprava dnes, úprava všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka ako zákona *lex generalis* zabezpečuje jednotu nárokov kladených na platnosť hmotnoprávných právnych úkonov (vrátane úpravy týkajúcej sa ochrany práv spotrebiteľa) a vyjadruje právne dôsledky spojené s ich nedostatkami. Takému záveru nasvedčuje aj dnešné znenie zákona o rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní, konkrétne jeho ust. § 45 ods. 1 písm. e), keď sa možno zrušenia rozhodcovského rozsudku domáhať nielen v prípade, že v rozhodcovskej zmluve absentujú náležitosti uvedené v § 3 citovaného zákona, ale aj v prípade, že je tu iný dôvod zakladajúci jej neplatnosť. Rozhodcovská zmluva v danom prípade bola uzatvorená formou osobitnej, vopred pripravenej, formulárovej zmluvy, technicky oddelenej od zmluvy (o úvere), a to v rovnaký deň. Jej vzhľadom, a to majú z vlastnej činnosti vedomosť, že je dodávateľom používaná vo viacerých prípadoch bez zmien jej obsahu, teda nebola uzatváraná za rešpektovania osobitného postavenia spotrebiteľa v predzmluvnom negociačnom procese, súd ustálil, že ide o štandardnú formulárovú zmluvu, pripravenú na vopred predtlačnom tlačive pre mnohých spotrebiteľov, pričom preukázanie opaku zaťažuje dodávateľa, ten však ani len tvrdenia k procesu uzatvárania rozhodcovskej zmluvy, a tak aj založenia právomoci rozhodcovského súdu, neformuloval. Účelom rozhodcovskej zmluvy je pritom určenie súkromnej osoby, ktorá prípadný spor vzniknutý medzi účastníkmi zmluvy prejedná, teda jej výsledkom je delegovanie právomoci rozhodnúť, preto vzhľadom na závažnosť jej pôsobenia má osobitný význam, najmä v sporoch so slabšou stranou, keďže na jej základe môže vzniknúť nový kvalifikovaný záväzok. Takáto zmluva by podľa názoru súdu mala prinajmenšom obsahovať informácie, ktoré umožňujú spotrebiteľovi zodpovedne si zvoliť určitú variantu prípadného riešenia budúceho sporu, teda poskytnúť mu skutočné informácie o následkoch uzatvorenej zmluvy, napr. poskytnutím vysvetlení čo do rozsahu rozdielnosti konania rozhodcovského naproti klasickému sporovému konaniu vedenému všeobecným súdom, aby tak bolo prinajmenšom vylúčené, že vôľa spotrebiteľa uzavrieť takúto zmluvu (vyjadrená podpisom po oboznámení sa s jej obsahom) je nahodilá. Naopak, kontrakčná fáza by mala byť vonkajším prejavom vyjadrujúcim vážnu a slobodnú vôľu byť zmluvou viazaný, čomu zodpovedá možnosť náležitého zváženia jej uzatvorenia. Vyhlásenia vo vopred pripravenom znení zmluvy, ako napr. v čl. 2 rozhodcovskej zmluvy „...uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom“ alebo „...dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy“ nie sú spôsobilé vytvoriť obraz o skutočnej vôli spotrebiteľa. Rovnako nie je dostačujúce ani poučenie spotrebiteľa obsiahnuté v čl. 3 rozhodcovskej zmluvy, a to „Dôsledkom uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere s číslom zmluvy totožným ako je číslo tejto rozhodcovskej zmluvy..., s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní. Spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní. Výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi“. Navyše, zmluvné dojednania, ktoré založili možnosť žalobcu (v predmetnom prípade dodávateľa) žalovať a stanoviť miesto súdneho konania bez prihladenia na vzdialenosť medzi sídlom rozhodcu a sídlom príslušného všeobecného súdu žalobcu ako spotrebiteľa, čím nepriamo obmedzili jeho prístup k bráneniu vlastných práv, zatiaľ čo spotrebiteľ sa takto vedenému rozhodcovskému konaniu musel podrobiť, nie sú vyvážené a spôsobujú tak nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu v postavení spotrebiteľa, preto sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami s následkom ich neplatnosti (§ 53 ods. 1, 3, 5 Občianskeho zákonníka). V nadväznosti na uvedené tiež súd poukazuje na znenie stanoviska Súdného dvora (ES) vo veci C - 243/08 zo 4.6.2009 (Pannon GSM Zrt. a/a Erzsébet Sustikn Gyorfi) k čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, podľa ktorého prislúcha vnútroštátnemu súdu určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je

predmetom sporu vo veci samej, splňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú. V tejto súvislosti musí vnútroštátny súd zohľadniť skutočnosť, že podmienka obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá bola do nej vložená bez osobitného vyjednávania a ktorá priznáva výlučnú právomoc súdu, v ktorého obvode sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, môže byť považovaná za nekalú. Prihliadnuc na rozširujúci sa obsah pojmov spotrebiteľského práva ako prejav poskytnutia adekvátnej ochrany slabšej strane v nerovnovážnych vzťahoch medzi spotrebiteľom a dodávateľom možno konštatovať, že pre neplatnosť zmluvných dojednaní rozhodcovskej zmluvy skúmaných súdom ex officio - za využitia oprávnenia vykonať aj nenavrhnuté dôkazy - nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu. Neexistuje preto prekážka už rozhodnutej veci tzv. res iudicata.

4. K vecnej stránke určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v čl. 8 bodoch 8.1. a 8.4. súd poukázal na rozsiahlu a vcelku stabilnú judikatúru Krajského súdu v Prešove, ktorý sa opakovane zaoberal obdobnou argumentáciou zo strany žalovaného popierajúcou charakter označených zmluvných podmienok ako neprijateľných, a to v rovnakých typizovaných zmluvách o úvere, pričom závery ním prijaté sú konzistentné (viď napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/38/2017 zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 9Co/117/2017 zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 23Co/84/2017 zo dňa 16.4.2018, sp. zn. 24Co/61/2018 zo dňa 16.10.2018). V rozsudku sp. zn. 24Co/61/2018 zo dňa 16.10.2018 Krajský súd v Prešove záver o neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky označil už v podstate za nespochybniteľnú notoriету, keď v bode 10 odôvodnenia stručne a bez ďalšieho výslovne uviedol, cit.: „Vzhľadom na právoplatnosť rozsudkov o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, všetky námietky uvedené zo strany žalovaného v odvolaní namietajúce nesprávny právny záver súdu o neprijateľnosti týchto podmienok sú neopodstatnené.“ Za týchto okolností sa súd nezaoberal každým argumentom žalovaného, ktorý bol vznesený, ale len zhrnul hlavné dôvody, na ktorých neprijateľnosť zmluvných podmienok spočíva. Z činnosti súdu známa skutočnosť je, že Zmluva ako taká je zmluvou formulárovou, preto bolo, ako to už súd uviedol, povinnosťou žalovaného preukázať, že v predzmluvnej fáze bolo spotrebiteľovi umožnené jej obsah meniť aspoň tým, že mohol niektoré dojednania, ako aj tie o možnosti odkladu splátok za odplatu, zo zmluvy minimálne vylúčiť (nie iba oboznámiť sa s jej obsahom). Nemennosť formulárovej zmluvy vo všeobecnosti nie je možné sanovať vyhlásením obsiahnutým v čl. 8 bod 8.6., a to že „...uzatvorenie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere“, ani vyhlásením, že „...túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami“. Takto dojednanú zmluvu spolu s dohodou mal preto žiadateľ o úver možnosť iba podpísať alebo jej uzatvorenie odmietnuť, a to ako celok. K argumentácii žalovaného ohľadne formálnej oddelenosti podpisov, čím malo byť v podstate spotrebiteľovi umožnené určitú časť dojednaní podpísať a určitú časť nie, súd konštatuje, že dojednania o možnosti odkladu splátok za odplatu (čl. 8 bod 8.1. a 8.4.) sú koherentnou súčasťou zmluvy, a to ako po obsahovej stránke (tým, že uzatvorenie dohody za súčasného neuzavretia zmluvy by bolo bezpredmetné), tak aj po vizuálnej stránke (tým, že podpis zmluvy je umiestnený až pod podpisom dohody). Spätosť oboch predmetných zmlúv sa preto môže zdať netransparentná a aj obozretného spotrebiteľa navádzajúca k uzatvoreniu dojednaní ako celku. Skutočnosť, že zmluva nie je formulárová a spotrebiteľ mal predsa možnosť pôsobiť na jej obsah by azda bolo možné preukázať predložením dôkazu, že nie všetky zmluvy uzatvorené žalovaným obsahujú totožné alebo obdobné dojednania o možnosti odkladu splátok za odplatu, resp. že nedošlo k podpísaniu dohody každým spotrebiteľom, k čomu však v konaní nedošlo, preto má súd za to, že nejde o podmienky individuálne dojednané. K tomu súd dodáva, že takéto zmluvné dojednania spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, keďže žalobca sa zaviazal dojednanú odplatu zaplatiť bez ohľadu na to, či uvedenú službu využije alebo nie, pričom dodávateľovi garantuje inkasovanie odplaty bez vynaloženia akýchkoľvek nákladov na službu, čo je v rozpore so zásadou ratio legis právnej úpravy spotrebiteľského úveru, ktorý sa spotrebiteľovi poskytuje na jeho plné ekonomické využitie (tzn. bez krátenia o poplatky, z ktorých sú napokon úroky počítané). Žalovaný iba v rovine tvrdení neprijateľnosť podmienok v čl. 8 bod 8.1. a 8.4. vyvracal, avšak neuniesol dôkazné bremeno, aby tvrdenia hodnoverne preukázal.

5. Súd posúdil rovnako aj zmluvnú podmienku obsiahnutú v čl. 7 zmluvy ako neprijateľnú. Kontrakčný proces pozostáva z dvoch úkonov, a to oferty (návrhu na uzatvorenie zmluvy) a akceptácie (prijatie návrhu zmluvy). Bod 5 zmluvy je svojou povahou návrhom na uzavretie zmluvy a bod 6, je akceptáciou návrhu na uzavretie zmluvy, a to v rámci jedného predtlačenej formulára, do ktorého boli údaje o schválenom revolvingovom úvere iba ručne vpísané. Pre platnosť a vznik zmluvy sa vyžadoval podpis

oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom aj veriteľom. Je evidentné, že žalobca ako dlžník žiadosť/zmluvu podpísal dňa 27.5.2013 a veriteľ, v predmetnom konaní žalovaný, žiadosť/zmluvu podpísal dňa 29.5.2013, kedy až následne do zmluvy doplňal relevantné údaje a náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v bode 6 zmluvy. Obsahom zmluvy v čase, keď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpisoval žalobca neboli všetky potrebné údaje o schválenom úvere, preto ani nemohlo dôjsť k ich písomnej akceptácii žalovaným. Ak mal žalovaný v úmysle poskytnúť žalobcovi úver na základe iných podmienok, ako boli uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky, napr. mal možnosť taký návrh odmietnuť a zaslať nový návrh žalobcovi. Je neprijateľné, aby formou vyplnenia údajov bodu 6 zmluvy označeného ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ boli spätne a jednostranne doplňané zmluvné údaje, teda bez súhlasu žalobcu ako dlžníka z úverovej zmluvy, pričom s takýmito neskôr vpísanými údajmi objektívne nemohol vyjadriť svoj súhlas tak, ako to vyplýva z čl. 7 zmluvy. Zmluva je totiž uzavretá okamihom, keď došlo ku konsenzu ohľadom všetkých podstatných zložiek danej zmluvy.

6. Predmetom konania je tiež určenie, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, v čoho dôsledku sa žalobca domáha aj vydania bezdôvodného obohatenia. V tejto časti sa súd primárne zaoberal námietkou žalovaného spochybňujúcou možnosť žalobcu žalobou sa domáhať jednak určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zároveň aj zaplata (teda vydania bezdôvodného obohatenia), keďže má za to, že sa má prioritizovať jeden druh žaloby, v tomto prípade zrejme žaloba na plnenie, pričom určenie skutočnosti, že úver je bezúročný a bez poplatkov má byť iba prejudiciálnou otázkou v rámci jej posúdenia. Rovnako bolo potrebné vzhľadom na existenciu naliehavého záujmu. Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či úverová zmluva zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ten vyplýva zo zákonného ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy), nakoľko len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobca nachádza, pretože len deklarováním bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa môže následne brániť voči žalovanému. V ohrození je majetková sféra žalobcu ako spotrebiteľa, pričom žalobca ako pán sporu určil, že sa bude domáhať ochrany vlastných práv pred súdom, čo mu nepochybne vyplýva z osobitného predpisu. Vzhľadom na uvedené je naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný. Napokon, nie je vylúčené ani to, aby žalobca žaloval viacero nárokov - ide o tzv. objektívnu kumuláciu nárokov, ktoré by mohli byť uplatnené aj viacerými, samostatnými, žalobami. Z uvedeného vyplýva, že oba nároky nespočívajú na rovnakých skutkových tvrdeniach, naopak, jeden nárok plynie z druhého, teda vo vzťahu k určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ide o tvrdenie, že absentujú obligatórne náležitosti zmluvy a vo vzťahu k zaplata o tvrdenie, že v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bolo žalobcom zaplata viac ako byť malo.

7. Dôvodmi, ktoré zakladajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo zmluvy, majú byť v zmysle tvrdení žalobcu chýbajúce náležitosti, ktorými sú absencia doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru, v čoho dôsledku sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZSÚ bez ďalšieho úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ako aj nesprávne uvedená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, tiež s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZSÚ. Ako už bolo naznačené v bode 51 odôvodnenia, listina označená ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru“ zo dňa 29.5.2013 bola vyhotovená veriteľom bez toho, aby ju podpísal žalobca (dlžník - spotrebiteľ), teda absentuje akceptácia takého návrhu. Z tohto dôvodu zmluva neobsahuje všetky obligatórne náležitosti zákonom požadované, medzi ktoré patrí aj termín konečnej splatnosti úveru. O tejto náležitosti tak nedošlo k písomnej dohode strán. Rovnako je súd názoru, že medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom a veriteľom nedošlo k dohode o výške RPMN, keďže z bodu 5 údajov o požadovanom spotrebiteľskom úvere je uvedená predpokladaná výška RPMN 70,01 %, avšak v bode 6 údajov o schválenom úvere je uvedená RPMN 69,69 %. Ak by aj k takému uzatvoreniu zmluvy došlo, výška RPMN naozaj nemôže byť nižšia ako výška ročnej úrokovej sadzby, môže byť minimálne rovnaká, a to z dôvodu, že jednou z položiek nákladov, ktoré sa použijú na výpočet hodnoty RPMN, sú aj úroky za poskytnutý úver, ktorých percentuálnym vyjadrením je ročná úroková sadzba. Za týchto okolností absencia obligatórnych náležitostí spôsobuje zákonný následok spočívajúci v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zmluvy.

8. Vo vzťahu k začatiu plynutia subjektívnej doby súd poukázal na závery prijaté Krajským súdom v Prešove sp. zn. 19Co/148/2018 zo dňa 30.5.2019, ktorý o obdobnom prípade konštatoval, cit.: „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je

prítom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2004, sp. zn. 1Cdo 67/2011, R 25/1986). Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“, sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle.(OGH 3Ob592/77 „Na slabomyseľnosť podľa § 879 Abs 2 Z 4ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila...V prejednávanej veci sa žalobkyňa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela dňa 28.7.2017 v rámci návštevy Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (čl. 9 spisu). Týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba...“. V predmetnej veci bolo konajúcemu súdu žalobcom predložené totožné Prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 27.7.2022, z obsahu ktorého vyplýva, že o skutočnostiach zakladajúcich začatie plynutia subjektívnej doby sa žalobca dozvedel dňa 1.7.2022, pričom z vedeného spisu nepochybne vyplýva, že dňa 1.7.2024 o 20:12 hod. (po úradných hodinách) bola žaloba podaná, preto má súd za to, že subjektívna premlčacia doba bola zachovaná, tá však plynie v rámci objektívnej doby. K trvaní objektívnej doby súd zdôraznil, že povinnosťou dodávateľa dlhodobopôsobiaceho na úverovom trhu bolo dodržať všetky zákonné povinnosti, teda dať si záležať o. i. na obsahu uzatváraných zmlúv a ich náležitostiach, keďže v prípade perfektnosti zmluvy by ani nenastal zákonný následok spočívajúci v bezúročnosti a bepoptatkovosti úveru, čo v konečnom dôsledku vedie až k bezdôvodnému obohateniu (bez ohľadu na to, či je právo na jeho vydanie premlčané alebo nie). K tomu len súd dodáva, že mnohí spotrebiteľia, ktorí plnia aj na základe neperfektných zmlúv, by nad rámec poskytnutej istiny s určitou pravdepodobnosťou neplnili, ak by o týchto nedostatkoch mali vedomosť a rozhodli sa brániť vlastné práva súdnou cestou. Uvedené iba potvrdzuje dôležitosť poskytovania potrebnej súdnej ochrany slabšej strane (spotrebiteľovi), keďže dodávateľ už bezpochyby má vedomosť o nedostatkoch uzatváraných úverových zmlúv, naďalej zotrúva na takom konaní, azda spoliehajúc sa na neúmerné výhody, ktoré mu tento postup zabezpečuje v porovnaní s prípadnou súdnou kontrolou, ktorej jeho konanie podlieha. Konanie dodávateľa preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Takéto závery plynú aj z rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Prešove, ktorý vyzdvihuje potrebu aplikácie desaťročnej premlčacej doby pri absencii obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Neoddeliteľnou súčasťou v rozhodovacej praxi v rámci posúdenia tejto otázky sa stal aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.4.2021 vo veci C-485/19, v ktorom uviedol, cit.: „61. Z informácii poskytnutých vnútroštátnym súdom ...vyplýva, že trojročná lehota stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky... 63. ...zmluvy o úvere, akou je zmluva v danej veci, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom,...nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore so smernicami. 64. Preto je potrebné dospieť k záveru, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto bezdôvodnému obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva Smernica 93/13 alebo Smernica 2008/48, a teda že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity... 65. Okrem tohto...úmysel predajcu ako dodávateľa, ktorý využil zmluvnú podmienku považovanú za nekalú, nemá vo vzťahu k právam spotrebiteľov vyplývajúcim z ustanovení Smernice 93/13 žiadny význam, a to isté platí aj pokiaľ ide o čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48. Preto spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z tohto vyplýva, že možnosť predĺžiť trojročnú premlčaciu lehotu pod podmienkou, že spotrebiteľ preukáže úmysel predajcu alebo dodávateľa, ako je stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže vyvrátiť konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku. 66. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy

je na prvú otázku potrebné odpovedať tak, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ V nadväznosti na uvedené, je nepochybné, že objektívna premlčacia doba je v uvedenom prípade desaťročná a začína plynúť odo dňa, keď k nemu fakticky došlo (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018), tzn. prijatím tej splátky, ktorá presiahla reálne poskytnutú úverovú istinu (zníženú o poplatky), preto je aj objektívna premlčacia lehota zachovaná.

9. Žalobca v konaní tvrdil, že poskytnutá úverová čiastka (1.500,- eur), ako aj čiastka revolvingu (795,77 eur) mu bola jednostranne zrazená žalovaným o poplatky (367,49 eur a 167,04 eur) v čoho dôsledku mu bola poskytnutá suma 1.761,24 eur. Žalovaný síce tvrdil, že žalobcovi poskytol úverovú sumu 1.500,- eur, to však žiadnym spôsobom nepreukázal. K poskytnutiu čiastky revolvingu nepoprel tvrdenia žalobcu. Nepoprel ani tvrdenia žalobcu vo vzťahu k jednostrannému započítaniu vzájomných pohľadávok, čo naopak žalobca preukázal samotným predložením zmluvy, z ktorej vyplýva, že odplata za odklad splátok bola dojednaná v čl. 8 bod 8.1., pričom jej splatnosť v zmysle bodu 8.4. nastala poskytnutím úveru, resp. uskutočnením revolvingu. Súd preto nemal pochybnosť o výške poskytnutej sumy žalobcovi. Súd má ďalej za preukázané, že žalobca uhradil v splátkach žalovanému sumu 2.465,60 eur. Rozdiel medzi sumou 2.465,60 eur a sumou 1.761,24 eur preto predstavuje sumu, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil, teda o sumu 704,36 eur. Nepriaznivým právnym dôsledkom porušenia povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie prvého dňa po tom, čo bol na jeho vydanie žalovaný vyzvaný, je vznik omeškania zakladajúceho nárok žalobcu popri ňom aj na úrok z omeškania. V uvedenom prípade plní funkciu výzvy žaloba doručená žalovanému dňa 30.9.2024, ktorý dňom po jej doručení mohol žalobcovi plniť, to však nenastalo, preto sa druhým dňom po doručení žaloby (2.10.2024) dostal do omeškania. Výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platná ku dňu 2.10.2024 bola 3,65 %, pričom tá je v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zvýšená o päť percentuálnych bodov. Žalovaný je preto povinný popri istine uhradiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8,65 % ročne zo sumy 704,36 eur od 2.10.2024 až do zaplata. Nakoľko sa žalobca domáhal zaplata úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému (tzn. viac ako je mu možné priznať), súd v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol.

10. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku čo do výrokov I., II., IV. a VII. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v tomto rozsahu zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

13. Namietal, že súd prvej inštancie porušil zákon a konal bez akejkoľvek právomoci vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku. V konaní nebolo sporným, že žalobca nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle zákona č. 335/2014 Z. z. v zákonnej prekluzívnej lehote, pričom konanie o nej je jedným z dvoch prípustných prostriedkov a spôsobov, kedy je možné skúmať právoplatný rozhodcovský rozsudok. V druhom z týchto konaní, v ktorých je možné preskúmať právoplatný rozhodcovský rozsudok, je exekučné konanie a v tomto prípade exekučný súd preskúmal exekučný titul v zmysle § 53 ods. 3 písmeno f) Exekučného poriadku a vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora. Súd prvej inštancie svoju právomoc nerešpektovať rozhodcovský rozsudok, resp. postupovať tak ako keby nebol (bol zrušený), neodôvodnil žiadnym

zákonným ustanovením. Postup procesného súdu vykazuje svojvôľu a nezákonnosť. Právomoc súdu neodôvodňujú ani odkazy na súdne rozhodnutia z rokov 2011 a 2012. Konajúci súd nerešpektoval to, že rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu z 30.5.2017, právoplatný dňa 13.9.2017 a vykonateľný dňa 19.9.2017 bol vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vykonanom podľa zákona č. 335/2014 Z. z. Ide o zásadne odlišnú právnu úpravu ako mohla byť zohľadňovaná v rozhodnutí 3Cdo/122/2011, R 46/2012. V konaní nebol vykonaný ako dôkaz listinou - rozhodcovská zmluva uzavretá dňa 29.5.2013, a takýto dôkaz sa podľa elektronického súdneho spisu ani v súdnom spise nenachádzal. Popis skutkového stavu a vykonaných dôkazov sa nachádza v bodoch 7. a 8. odôvodnenia napádaného rozsudku. V nich sa žiadna zmienka o nejakej rozhodcovskej zmluve ako o dôkaze, ktorý bol v konaní vykonaný, tiež neuvádza. Ale aj napriek tomu súd prijal a v odôvodnení napádaného rozsudku uviedol k nej konkrétne skutkové závery a právne posúdenie, v nadväznosti na čo odvodzuje, ako keby rozhodcovský rozsudok sporové strany nezaväzoval, resp. neexistoval. Súď prvej inštancie nezistil žiadny skutkový stav ohľadne rozhodcovskej zmluvy, čiže nemohol prijať ani žiadne právne závery, a teda jeho rozhodnutie je založené na nerešpektovaní tej skutočnosti, že konkrétne právoplatné rozhodnutie ukladá žalobcovi plniť, ten danú povinnosť doposiaľ nesplnil a preto žiadne bezdôvodné obohatenie nikdy vzniknúť ani nemohlo. Zákon č. 335/2014 Z. z. a jeho aplikácia súvisí so zásadnou otázkou pre konanie, a tou je fakt, že podľa uvedeného zákona je možné rozhodcovský rozsudok zrušiť len pri splnení zákonnej podmienky podania žaloby o jeho zrušenie v prekluzívnej lehote 3 mesiace. Žalobca takúto žalobu nikdy nepodal. To znamená, že uplynutím prekluzívnej lehoty sa žalobca nemohol domáhať nielen jeho zrušenia, ale ani stavu, ako by došlo k jeho zrušeniu, resp. postupu, ktorý je obdobný po jeho zrušení. Súď prvej inštancie nemal na základe žiadneho zákonného ustanovenia vôbec právomoc rozhodnúť, že nebude na rozhodcovský rozsudok prihliadať; napokon svoju právomoc v tomto smere súd ani nezdôvodnil. Žalobca podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia za situácie, kedy sa nedomáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku podaním príslušnej žaloby, obchádzal zákon v tom, že sa fakticky a reálne domáhal navodenia stavu, ako keby rozhodcovský rozsudok neexistoval. Súď prvej inštancie mu tento postup odobril, dokonca konštatovaním, ktoré je obsahovo zaraditeľné pod zákonný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. Postup žalobcu a postup súdu majú za následok potom to, že stanovenie prekluzívnej lehoty pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako jediného, zákonom upraveného postupu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku je obsolentným a súd môže nepodanie žaloby nahradiť tým, že vysloví neplatnosť rozhodcovského rozsudku ako „predbežnú otázku.“ Žiadne ustanovenie zákona č. 335/2014 Z. z., Civilného sporového poriadku alebo Občianskeho zákonníka neumožňovalo konajúcemu súdu, a to ani v rámci posúdenia predbežnej otázky, posudzovať platnosť rozhodcovského rozsudku a prijať k nim závery na základe vlastného uváženia.

14. Pokiaľ ide o posúdenie námietky premlčania súd uvádza, cit. „V prejednávanej veci sa žalobkyňa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela dňa 28.7.2017 v rámci návštevy Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (čl. 9 spisu). Týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba...“. V predmetnej veci bolo konajúcemu súdu žalobcom predložené totožné Prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 27.7.2022, z obsahu ktorého vyplýva, že o skutočnostiach zakladajúcich začatie plynutia subjektívnej doby sa žalobca dozvedel dňa 1.7.2022, pričom z vedeného spisu nepochybne vyplýva, že dňa 1.7.2024 o 20:12 hod. (po úradných hodinách) bola žaloba podaná, preto má súd za to, že subjektívna premlčacia doba bola zachovaná, tá však plynie v rámci objektívnej doby.“ Ak sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení dňa 28.7.2017, a žaloba bola podaná v roku 2024, tak premlčacia doba uplynula a námietka premlčania bola dôvodnou.

15. Žalovaný ďalej napadol výrok IV. rozsudku z dôvodu absolútnej nepreskúmateľnosti. Totižto odôvodnenie v bode 52. sa obsahovo k bodu 7 zmluvy o revolvingovom úvere nevzťahuje. Z článku 7 nevyplýva žiadny cit. „súhlasu žalobcu ako dlžníka z úverovej zmluvy“ s nejakými zmenami alebo neskôr vpísanými údajmi. Odôvodnenie rozsudku k tomuto výroku, ktoré sa nachádza v bode 52. odôvodnenia rozsudku, je zjavne skopírované z niečoho iného, skutkovo, vecne ani právne sa článku 7 netýka. Zároveň súď prvej inštancie v bode 52. odôvodnenia neuviedol jediný záver o splnení zákonných podmienok neprijateľnej zmluvnej podmienky vo vzťahu k článku 7. V tejto časti odôvodnenia rozsudku sa nedajú zistiť žiadne dôvody spĺňajúce zákonnú definíciu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pretože výrok o náhrade trov konania je závislým od rozhodnutia vo veci samej, preto za nesprávny a nezákonný považuje žalovaný aj výrok o náhrade trov konania.

16. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

17. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. výroky I., II., IV. a VII. v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario, s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.7.2025 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednáwanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovanému.

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalobkyňa ako spotrebiteľ osobitne nevyjedнала a nemala ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

22. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal vznesenou námietkou žalovaného, a to námietkou právoplatne rozhodnutej veci v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ sa jedná o žalovaným vznesenú námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci (tzv. res iudicata) k tomu odvolací súd uvádza, že rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., sp. zn. 149/09/16 z 30.5.2017 netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci, resp. právoplatne skončeného konania na rozhodcovskom súde z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, od ktorej rozhodcovský súd vyvodil záver o právomoci rozhodovať predmetný spor. Žalobkyňa ako spotrebiteľka pri podpise Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX nemala vedomosť a nebola upozornená na to, že jednou z listín, ktoré jej boli dané na podpis, je rozhodcovská zmluva. Nebola poučená o možnosti odmietnuť podpísať túto listinu a taktiež nebola poučená o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná. Rozhodcovská zmluva je vopred pripravený formulár, ktorý vypracoval veriteľ bez toho, aby žalobkyňa mala akýmkoľvek spôsobom možnosť ovplyvniť jeho znenie. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Formuláciou o dobrovoľnosti uzavretia tejto rozhodcovskej

zmluvy žalovaný evidentne úmyselne obchádza dikciu § 53 ods. 4 písm. r) OZ, a to z dôvodu, že nejde o individuálne dohodnutú zmluvu, pretože participácia na tvorbe obsahu tejto listiny bola nulová. Uzavretím rozhodcovskej zmluvy došlo k narušeniu rovnováhy medzi právami zmluvných strán. O neprijateľnosti, a teda neplatnosti totožnej rozhodcovskej zmluvy spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., už rozhodol Okresný súd Svidník rozsudkom sp. zn. 8Csp/79/2017, z 9.10.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/30/2019, z 26.9.2019, ktorý v bode 47. odôvodnenia uvádza: „Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením zo strany prvoinštančného súdu o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. O takýto prípad ide aj v predmetnej veci. Rozhodcovskú zmluvu dohodnutú za daných okolností považuje za neprimeranú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s platným právom. Súd prvej inštancie sa s istotou a najmä presvedčivým spôsobom vysporiadal s otázkou rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej podmienky a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite zdôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia žiadna pochybnosť, ktorú by bolo potrebné odstraňovať akýmkoľvek spôsobom, nevplyva.“ Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/27/2011 z 29.1.2015: „Ak je rozhodcovská doložka (zmluva) absolútne neplatná, treba mať na zreteli, že jej absolútna neplatnosť (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa na takúto doložku (zmluvu) hľadí tak, ako keby nebola nikdy urobená. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť (každého) právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (ex officio).“ „Neplatná rozhodcovská doložka nemohla ani v danom prípade založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovská rozsudok nemohol - z pohľadu preskúmvanej veci - založiť prekážku veci právoplatne rozhodnutej.“ Keďže rozhodcovský súd na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluvy nemal právomoc prejednať a rozhodnúť akýkoľvek spor medzi zmluvnými stranami, nemohol v danom prípade vzniknúť kvalifikovaný a zákonný rozsudok, ktorý by mohol predstavovať prekážku rozhodnutej veci. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu a rozhodcovským súdom na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej, a to nie len pre exekučné konanie, ale aj pre každé občianske súdne konanie (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 27/2011 zo dňa 29.1.2015 (R 77/2015), uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (R 46/2012) a ďalšie). Odvolací súd preto túto námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

23. Odvolací súd sa ďalej zaoberal námietkou žalovaného, ktorá sa týkala nesprávneho posúdenia premlčania. Práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže oprávnený subjekt domáhať len v rámci plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom zákon rozlišuje 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad závisí od charakteru vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak ide o neúmyselné bezdôvodné obohatenie, je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V zásade však pre oba dĺžky objektívnych premlčacích dôb platí, že začínajú plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

24. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade vychádzal z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, z ktorého mal preukázané, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a tom, kto ho na jej úkor získal, a teda správne dátum uvedený v tomto prehlásení, t. j. 1.7.2022, považoval za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na to, že žaloba bola doručená dňa 1.7.2024, súd prvej inštancie správne uzavrel, že žaloba bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

25. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe v prvom rade odvolací súd poukazuje na odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.4.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že

zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48/ES z 23.4.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Uvedené prijaté závery Súdneho dvora EÚ boli už premietnuté aj do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.2.2022 (zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2/2022 - R 15/2022). Rovnako odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.6.2022, z ktorého vyplýva, že medzičasom bolo občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté rozhodnutie č. 13 v nasledovnom znení: „Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí dňa 22.6.2022 prijalo na uverejnenie rozhodnutie č. 13 podľa ktorého „Analogická aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021). Dovolací súd dodáva, že analogická aplikácia spočíva v tom, že v týchto prípadoch sa neskúma zavinenie vo forme úmyslu.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade spotrebiteľských sporov súvisiacich s bezdôvodným obohatením už nie je potrebné skúmať a preukazovať úmysel veriteľa na získaní bezdôvodného obohatenia, pretože na takéto prípady sa má aplikovať priamo 10-ročná objektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie tak správne na predmetný prípad aplikoval 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo plnením dňa 3.5.2015. Objektívna 10-ročná premlčacia doba by tak uplynula dňa 3.5.2025, a keďže žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 1.7.2024, bola podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby.

26. Závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpopolatkovosti poskytnutého úveru žalovaným namietané neboli. Žalovaný mal právo na vrátenie finančných prostriedkov iba čo do sumy 1.761,24 eur. Žalobkyňa uhradila za účelom splatenia úveru sumu 2.465,60 eur. Rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a vrátenou sumou predstavuje 704,36 eur ako to správne zistil súd prvej inštancie a správne zaviazal žalovaného vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie. Správne odôvodnil súd prvej inštancie i výšku úroku z omeškania 8,65 % ročne zo sumy 704,36 eur i termín 2.10.2024 kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou peňažného záväzku.

27. Zmluvnou podmienkou v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 sa so zmluvnými dojednaniami zoznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať“ dlžník vyhlásil, že sa zoznámil so zmluvnými dojednaniami ešte pred tým, než boli v zmluve kompletne uvedené. Takého vyhlásenie je predčasné a nemožno s ním spájať zamýšľané právne dôsledky. Vyhlásenie o oboznámení sa so zmluvnými podmienkami a dojednaniami a súhlas s ich dodržiavaním je už samotným obsahom a zmyslom súčasťou procesu uzatvárania zmluvy. Zmluvná podmienka je neprijateľná aj z dôvodu, že v rozpore s požiadavkou dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Uvedenou zmluvnou podmienkou sa súčasne na spotrebiteľa neprijateľne bez ďalšieho prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom zmluvy, porozumenia jej obsahu a okolností uzavretia zmluvy v tiesni alebo za nápadne nevýhodných podmienok na spotrebiteľa. Je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že zmluvná podmienka spotrebiteľa ovplyvní pri uplatňovaní jeho práv (napr. spotrebiteľ nevyužije svoje právo podľa § 49 OZ), resp. u spotrebiteľa vyvolá dojem, že sa nemôže dovolávať súdnej ochrany, keďže platí domnienka, že si zmluvu prečítal a jej obsahu a konštrukcii porozumel. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa taktiež neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností. Je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno. Z tohto dôvodu vzhľadom na účinok zmluvnej podmienky, túto aj odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, posúdil ako neprijateľnú podľa § 53 ods. 1 OZ spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

28. Súd prvej inštancie správne rozhodol v napadnutej časti, teda vo výroku I., II. a IV., ale aj v súvisiacom výroku VII. o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v napadnutej časti, teda okrem výroku III., V. a VI.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni vo vzťahu k neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).